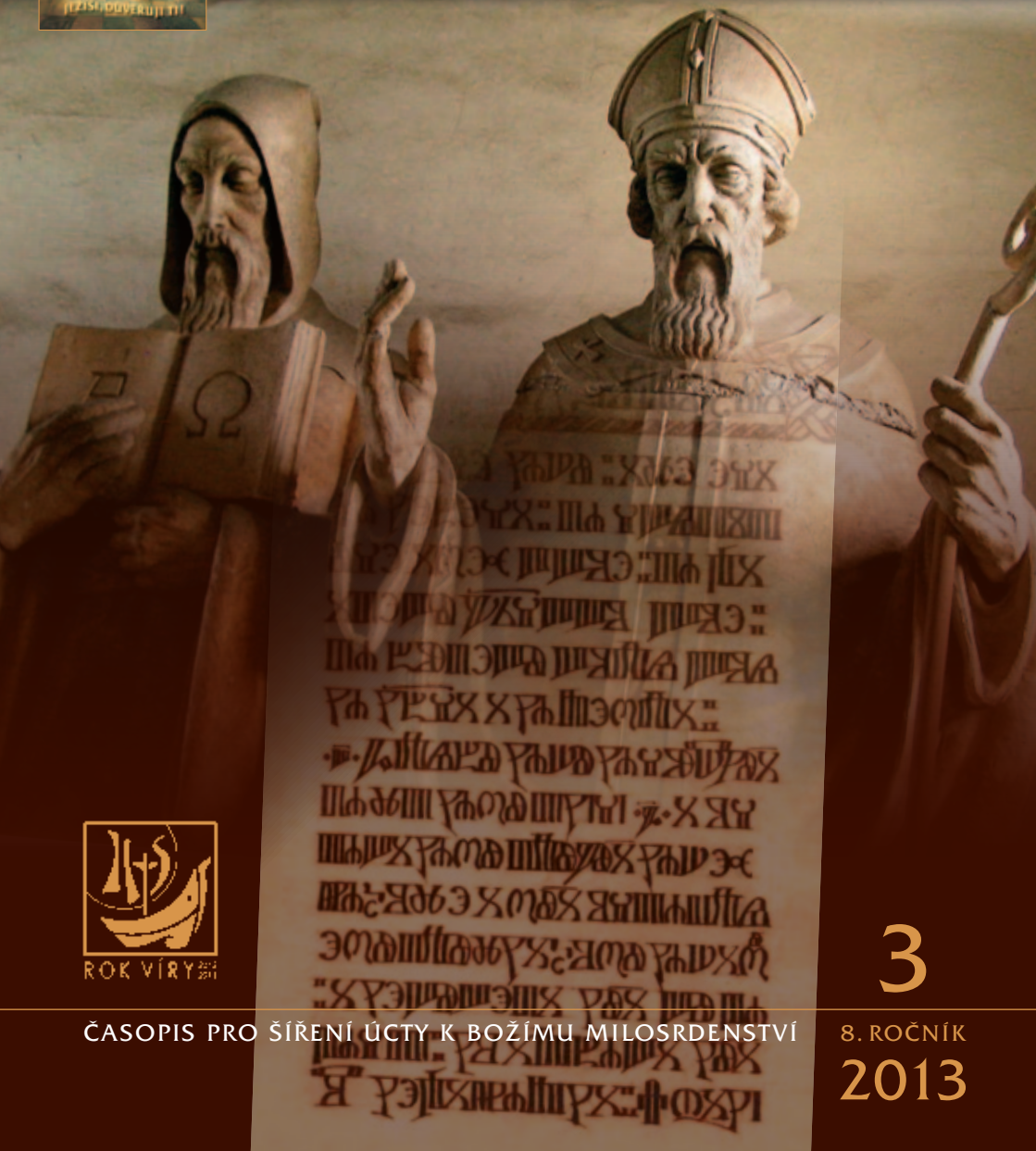

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ROK VÍRY

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

3

8. ROČNÍK

2013

Drazí přátelé,

stalo se, že zrovna v Roce víry prožíváme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje, o kterých se často mluví jako o „věrozvěstech“. Toto slovo nám připomíná, že víra nám byla zvěstována, našimi předky přijata a nám potom předána.

První, kdo zvěstuje a hlásá, je vždy Duch Svatý. Jeho dech můžeme najít v životě svatých, v dějinách církve, ale také v historii svého života. Duch Svatý používá také lidi a činí z nich spolupracovníky na vinici Páně, jak to krásně připomněl na začátku svého pontifikátu Benedikt XVI. Proto je dobré v tomto Roce víry pamatovat nejen na sv. Cyrila a Metoděje, ale také na ty, kdo se stali věrozvěsty pro nás: naše rodiče, příbuzné, kněze, známé. A poděkovat za ně Bohu s vědomím, že i my jsme povoláni, abychom víru předávali ostatním. Abychom se pro ně také stali věrozvěsty.

Proto odevzdáváme do Vašich rukou toto číslo „Apoštola“, abychom se všichni zamysleli nejen nad odkazem sv. Cyrila a Metoděje, ale také nad svým povoláním být věrozvěsty.

P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Viliam Judák, nitrianský biskup 3

P. Jaroslav Brož:

Předal jsem vám, co jsem sám přijal . . . 4

Velehrad 2013 6

P. Petr Piřha: Lidé! 10

Rozhovor s kardinálem D. Dukou 12

Nabídka knihy KNA 15

Rok se Svatým otcem /4 16

Podivná barva nebe 17

Korunka 20

Poslání a spiritualita sv. Faustyny 20

Reportáž z pěší poutě k BM 2013 22

JEVOODAYA

nové jitro pro malomocné 28

www.knihamilosrdenstvi.cz 32

Informace, pozvánka na pouť 33

Literatura, informace 34

V tomto Jubilejnom cyrilo-metodskom roku si mnohoroako uvedomujeme, že sv. Konštantín Cyril a sv. Metod priniesli a poukázali na hodnoty, ktoré sa na historickej ceste národov osvedčili ako veľmi časové aj pre našu dobu, ktorá v dôsledku toľkých zložitých náboženských, kultúrnych, občianskych a medzinárodných otázok hľadá zdôvodnenú jednotu v skutočnom spoločenstve rôznych zložiek. Možno povedať, že pre týchto dvoch hlásateľov evanjelia bola príznačná ich láska k všeobecnému cirkevnému spoločenstvu na Východe i na Západe, v ktorom vyhradili miesto pre novú cirkev, ktorá sa rodila v slovanských národoch.

Tieto hodnoty sa však neprejavili bez obety a milosrdenstva k iným. Všimnime si, že ohlasovať vieru pre sv. Konštantína Cyrila a Metoda napríklad neznamená ponúkať seba samých alebo múdrosť gréckych filozofov, ako ich poznali. Oni otvorene a verejne učili to, v čo verili, čím ich poverila Cirkev, i to, čo zažívali pri osobnom stretnutí s Kristom. Apoštoli Slovanov sa neuspokojujú len s ohlasovaním slov, ale zapájajú do tohto veľkého diela viery celú svoju existenciu. Aj oni majú svoje obmedzenia a limity, ale vo viere ich premáhajú. Svedčia o tom aj nasledujúce udalosti z ich života: „Viem, Filozof, že si ustatý, ale treba ti ta ísť, lebo tieto veci nemôže nikto iný vykonať iba ty.“ Filozof odpovedal: „I ustatý som, i chorý telom, ale s radosťou ta pôjdem...“ (ŽK XIV). Toto je udalosť Rastislavovho pozvania v Carihrade. Alebo spomeňme misiu u Kozárov, kde sa po ich krátkej misii dalo pokrstiť do dvesto ľudí. Kagan napísal cisárovi: „Poslal si nám, vládár, muža takého (myslí na Konštantína), čo nám ukázal, že kresťanská viera je svätá slovom i skutkom“ (ŽK XI). Keď mu za odmenu chce dať nejaké dary, vyžiadal si iba zajatcov – Grékov, ktorých bolo dvesto. „To mi je milšie ako všetky dary“ (tamže). Podobne konali svätí bratia aj vo vzťahu k Rastislavovi a Kocelovi, kde si za svoju námahu vyžiadali zajatých, ktorých bolo v tomto prípade spolu deväťsto (ŽK XV). Či to nie je krásna symbióza teórie a praxe hlásateľov viery i prejav ich milosrdenstva k iným?!

Na to, aby sme mohli hovoriť o Bohu a konať v jeho Duchu, treba mu vytvoriť priestor – v dôvere, že on sám koná v našej slabosti: vytvoriť mu priestor bez strachu, v jednoduchosti a v radosť, v hlbokom presvedčení o tom, že čím viac dávame do stredu jeho, a nie nás samých, tým väčšie ovocie napokon prinesie naše úsilie. Musíme sa snažiť, aby sme sa stali skutočnými ohlasovateľmi Krista, a nie ohlasovateľmi seba samých.

Na prvej generálnej audiencii (27. 3. 2013) Svätý Otec František povedal: „Nasledovať, odpreždať Krista a zostať s ním vyžaduje akési „vyjdenie“ zo seba. Vyjsť zo seba samého, z unaveného a zo zvykového spôsobu života viery, z pokušenia uzatvárať sa do vlastných schém, ktoré zužujú horizont Božej kreativity... Boh vyšiel zo seba, aby prišiel medzi nás, rozvinul svoj stan medzi nami, aby nám priniesol svoje milosrdenstvo, ktoré zachraňuje a obdarúva nádejou.“

Aj my sme pozvaní konať podobne, aby naše kresťanstvo bolo pravé a presvedčivé pre tento svet.

✦ Viliam Judák
nitriansky biskup

Předal jsem vám, co jsem sám přijal

Jeho slova zní slavnostně a nás se zmocňuje živý pocit, že vstupujeme do dlouhé řeky, k jejímuž prameni sice nedosáhneme, ale jejíž voda nás s ním spolehlivě spojuje. Tou vodou je život Kristův, život z Ducha Svatého, a jejím řečištěm je tradice církve. Tradice je cizí slovo a dnes si s ním spojujeme lidové zvyklosti, každodenní obyčeje, pro které často není racionální důvod. „Proč to děláš?“ „Nevím, to je v naší rodině tradice.“ Tradice církve je ale něco mnohem většího. Zahrnuje vlastně všechno, co má v našem životě Kristův otisk. Můžeme říct, že apoštolové a ostatní učedníci si na začátku osvojili přebýváním s Ježíšem jeho smýšlení, cítění, pohled na svět. A především jeho přístup k Bohu jako Otci. Vždyť sami prosili: „Pane, nauč nás modlit se.“ A Ježíš rád, ochotně, jako by na to čekal, uvádí své drahé do tajemství svého srdce. To vše je tradice církve. Modlitba, Kristův styl života, jeho smýšlení, učení, vnějšími gesty vyjádřené to,

čím žije srdce. Souhrnně to vše lze obsáhnout slovem víra. Vzpomínám si na jednoho svého učitele v Římě. Upozorňoval nás, že v pohanském světě neexistovalo žádné slovo, žádný pojem, který by obsáhl všechnu rozmanitost života společně. Až křesťanské víře se to podařilo. Víra zahrnuje vše podstatné, minulost, přítomnost i budoucnost, niternost i rozměr veřejného života, myšlení, cítění i chtění.

V Božích plánech jistě nebylo náhodou, že naši slovanští apoštolové sv. Cyril a Metoděj pocházeli z řecké Soluně neboli Thessaloniky. Přibližně osm stolení před nimi sem vedly kroky misionáře Pavla. Je to vlastně jeho první list, který se nám dochoval, jenž byl určen právě soluňským křesťanům; dokonce je to nejstarší dochovaný křesťanský spis vůbec. V něm apoštol živě vzpomíná na počátky víry v tomto řeckém – makedonském městě. Samo hlásání víry je dar, stejně jako její přijetí. Proto Pavel své vzpomínky vkládá do modlitby díky. „A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží“ (1 Sol 2,13). Hlavní příčinou velkého misionářského úspěchu v Soluni byla bezesporu Boží milost. Pavlovo kázání bylo „provázáno projevem moci, činností Ducha Svatého a hlubokým přesvědčením“ (1 Sol 1,5). Nelze ale přehlédnout apoštolův osobní podíl na této plodné misii. Učitel národů si byl vědom, že noví konvertité budou zakoušet ústrky a protivnosti od těch, s kterými ještě včera žili jako pohané na jedné lodi. Vždyť když je někdo jiný, je podezřelý. A to vede ke společenskému vytěšňování, k vyloučení. Proto Pavel spolu s předáváním evangelia vytváří prvním soluňským křesťanům novou rodinu. Nápadně často je oslovuje v tomto listě „bratři (a sestry)“. Sám si mezi nimi počínal „tak něžně, jako když matka hýčká svoje

děti“ (2,7) a „každého jako otec vlastní děti“ povzbuzoval a pobízel (2,11-12). Víra může žít a rozvíjet se jen tam, kde se křesťané rozhodnou budovat „bratrskou lásku“ (řecky filadelfia). Tento druh lásky byl v antické společnosti pěstován jen mezi členy vlastní rodiny. Ti, kdo věří v Krista, ji rozšiřují na všechny, kdo jsou stejné víry. Nemusejí se jí učit z učebnic, protože „sám Bůh vás poučil, abyste se navzájem milovali“ (4,9).

Víra přijatá jako dar, mocí Ducha Svatého a horlivou neúnavnou službou apoštolů, vytváří novou rodinu. Při pohledu na tento ideál se toužíme zeptat: „Pavle, Cyrile, Metoději, jak jste to dělali, že se nadšení pro Krista od vás nezadržitelně šířilo jako lavina, jako kruhy na vodní hladině do veliké šířky?“ A Pavel odpovídá za sebe i za všechny úspěšné misionáře: „Vy jste napodobovali nás i Pána“ (1,6). A dál dodává, že také o víře soluňských křesťanů si povídá celý široký kraj. Víra se musí vidět, pak snadno zapaluje.

Závěrem se mi připomíná střípek ze života misionářky našich dnů, blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty. Když jednou několik týdnů mlčky ošetřovala na smrt nemocného hinduistu, položil jí ten muž jednoho dne otázku: „Ty, ty, pověz mi, je Ježíš jako ty?“

ODKAZ LETOŠNÍHO VELEHRADU

Foto: Fidorka Kohoutová

Jestliže si připomínáme naše dva věrozvěsty, svatého Cyrila a Metoděje, ptejme se nejprve, do jakých společenských poměrů přišli. Olomoucký historik Bohumil Zlámal porovnává Sloany velkomoravského období s ostatními národy a zjišťuje, že se od nich nijak nelišili: byli drsní, bojovní, pověřiví, požívační a smyslní.

abecedu potřebám slovanského jazyka. Tím jsme vstoupili mezi vzdělané a vyspělé národy. Jejich zásluhou se slovanský jazyk stal i nástrojem liturgie. To bylo pro dosud kulturně nevzdělaný národ nejlepším doporučením, aby se stal rovnoprávným partnerem vyspělým zemím. Zásluhou Metodějovou a proti vůli knížete Svatopluka byly

Foto: Roman Albrecht

Výbojní a násilní byli i jejich vládci. Jako u všech pohanských kmenů byla světská i duchovní moc sloučena v osobě panovníkově. Slovanské země dodávaly nejvíc otroků do ostatní Evropy a povltavské kraje byly touto „živností“ proslulé. Do těchto poměrů přicházejí v druhé polovině 9. století rodní bratři – filozof Cyril a mnich Metoděj, aby se stali prvními učiteli a zakladateli národní vzdělanosti. V souvislosti s tím kladli i základy naší státnosti a politické nezávislosti. Vynalezením slovanského písma vytvořili první a nejdůležitější předpoklad národní kultury, když přizpůsobili řeckou

naše země církevně i politicky osamostatněny. Tak se měla Velká Morava vyvíjet v mocný slovanský stát, navíc nezávislý na Byzanci a východofrancké říši.

Po stránce náboženské přinesli oba bratři víru v Krista, která znamenala pro naše předky základní proměnu, jak se promítla do všech stránek jejich života a měla pozitivní dopad i do budoucnosti našeho národa. Neboť křesťanství znamenalo značné kulturní povznesení, které ovšem nebylo možné bez písma jako základního prostředku šíření vzdělanosti. Slované dosud vlastní písmo neměli, kromě jednoduchých

run, společných všem nevzdělaným národům. Proto Cyril sestavil z malé řecké abecedy 38 slovanských písmen, když k některým použil i aramejštiny. Tak vznikla hlalohlice. Když se oba bratři chystali na misijní cestu ke Slovanům, připravovali se na ni i sestavováním tohoto písma. První knihou byla Nedělní evangelia, po ní následovaly bohoslužebné knihy, které potřebovali pro slovanskou bohoslužbu. Jak vynalezení písma, tak i překlady biblických knih do slovanštiny jsou mistrovským dílem hlavně sv. Konstantina-Cyryla, jehož geniálnost oceňují i současní jazykovědci.

V čem můžeme vidět aktuální odkaz obou bratří dnešku? Může to být v první řadě jejich víra a oddanost Božímu slovu.

Po příkladu apoštola Pavla nepřišli s nadřazeným postojem kultivovaných učitelů, ale s trpělivou láskou učili ty, ve kterých viděli své bratry a sestry. Pokorně jim sloužili, přinášeli jim novou kulturu života a objevovali pro ně hodnoty, které byly v západních zemích běžné. Sami se pokládali za služebníky té nejvyšší pravdy, zjevené Bohem, a v tom duchu také vychovávali a vedli své žáky, aby mělo jejich dílo schopné pokračovatele. Plně pochopili potřeby lidu, k němuž byli posláni, a neúnavně v tomto smyslu působili, i když museli překonávat velké překážky v podobě zakořeněných zlovyků a nepřátelství německých sousedů, zvláště knížete Ludvíka Bavora a jeho rádců.

I naše doba potřebuje podobné postoje, především pokoru a úctu ke všemu dobremu, čím žije a co přináší současná společnost, aniž bychom zamlčovali stíny, které

nás všechny bolí. Mezi záporné jevy patří na prvním místě všeobecně rozšířený konzumnismus, který ve větší míře než dřív převládá v myslích a způsobu života mnoha současníků. Právem si nařkáme na mravní krizi a trpíme jejími důsledky nejen jako jednotlivci, ale i jako členové národa, který chce být dobrým a užitečným partnerem ostatním členům evropského společenství. Když

se i u nás morální rámec určující způsob jednání rozpadl a odklon od Božích zákonů pokračuje, je návrat k cyrilometodějskému odkazu víc než potřebný. Základem působení věrozvěstů bylo přece Desatero a vše, co na ně navazuje, a v tom smyslu důsledně vyučovali své žáky a jejich prostřednictvím široké vrstvy lidu. Letošní slavnosti v rámci

jubilea nemají být jen zbožnou vzpomínkou na obrodné působení dvou zbožných, pokorných teologů, ale jsou přímo výzvou každému z nás usilovat podle svých možností o vytváření a podporu společnosti, která se skládá z ukázněných členů.

Naším úkolem je nést dál ony ideály navazující na odkaz obou slovanských učitelů víry a vyšší kultury. Prostor nám k tomu dává každé místo, na které nás náš Pán postavil: nejprve musíme začít pracovat každý sám o sobě, pak ve své rodině, v zaměstnání a při každé vhodné příležitosti. Podstatou žádoucí proměny je všeobecná kulturnost prostupující všechny roviny života. Ta vytváří lidštější společnost založenou na důstojnosti každého člověka bez ohledu na sociální postavení a upevňuje řád, který je základem přirozeného práva. Tento vývoj je přímo závislý na účinnosti naší snahy o praktické uvedení do života základních

křesťanských zásad, jak nám to připomíná i letošní jubileum příchodu dvou bratří.

Význam letošních velehradských oslav byl účinně zvýrazněn nejen nebývalým množstvím poutníků z domova i z ciziny, ale i účastí vedoucích osobností veřejného života a zvláště přítomností papežského legáta kardinála Josipa Bozaniće. Tento osobní vyslanec papeže Františka vystihl ve své homilii podstatné prvky působení svatých Cyryla a Metoděje, kteří se při hlásání učení Ježíše Krista zabývali v první řadě otázkami jazyka a s tím související kultury. Byli jak náležitě talentovaní a dokázali vytvořit kulturní identitu na základě Božího slova, když spojili víru, jazyk, písmo, liturgii a všestrannou kulturu. Svým moudrým přístupem nijak neohrozili nebo dokonce nezrušili to, co dobrého viděli na tehdejších obyvatelích, ale povznegli a zlepšili. Byli si vědomi, že je třeba podpořit identitu jednotlivých kmenů a respektovat jejich zvláštnosti, ale poučit je o vyšší kultuře života a varovat před škodlivými vlivy, ať přicházely z kterékoliv strany. Uvedli své posluchače do duchovní rodiny evropské církve, a tím je vymanili z područí primitivních pohanických zvyků.

Podle blah. Jana Pavla II. byla jedním z největších činů v rámci evangelizace nepochybně tato mise obou soluňských bratří. Plody svého působení zanechali v rozsáhlých oblastech střední a jižní Evropy. Na jejich příkladu a na základě současného stavu evropské i naší společnosti si snadno uvědomíme, že celá církev je ve stavu misie, jak ji tím pověřil Ježíš Kristus: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu* (Mk 16,15). Církev se tedy snaží evangelizovat a hlásat Krista, který je cestou, pravdou a životem, a je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi. A církví jsme my všichni, kdo jsme křtem povoláni do jejího společenství. Básník John Donne napsal: *Žádný člověk*

Kardinál
Josip Bozanić

Foto: Fidorka Kohoutová

není ostrov sám o sobě; neboť každý je kusem kontinentu, částí pevniny.

Bratři ze Soluně si byli vědomi, že mají být služebníky pravdy Páně, a mají tedy působit tam, kam je Duch Svatý pošle. Každý z nás jsme podobně povoláni, byť ne v jejich šíři a originalitě, neboť i my v sobě neseme některý z Božích darů. Nedostali jsme je proto, abychom je žárlivě skrývali, ale abychom je přinesli ke společnému stolu i druhým. Teprve pak se naplno projeví láska absolutního Dárce, který přijde se svým pokojem tam, kde jsou shromážděni dva nebo tři v jeho jménu. Letošní Velehrad je k tomu podnětem i výzvou.

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

KÁZÁNÍ PŘI SLAVNOSTI SV. CYRILA A METODĚJE

Lidé!

Rozhodl jsem se pro toto oslovení, protože chci zahrnout všechny přítomné, všechny posluchače rozhlasu i diváky u televize. Všechny chci oslovit takové, jací jsou v jednoduché skutečnosti svého lidství. Chci mluvit k lidem, ne k maškaram, za které se vydávají v pyše svého postavení, moci, nadřazenosti titulů, nebo naopak v ustrašenosti a pocitu nedostatečnosti anebo dokonce jen ve lstivosti dravce, který chce získat přízeň své kořisti. Dnešek a tato slavnost vyžadují totiž mluvit o skutečnosti, k níž lze přistoupit jen v pravdě. Oslava světců je vždycky šancí pochopit sebe samého, protože každý světec je svědek Pravdy a výzvou k následování. Z mnoha darů a zakladatelských činů svatých Cyrila a Metoděje vybral jsem pět, o kterých teď musíme uvažovat.

1. Často se mluví o glagolici, prvním našem a slovanském písmu. Pro naši zem je na tom podstatné, že nám umožnili záznam dějinné paměti, i když už tisíc let píšeme latinkou. Slavného Konstantinova výroku, že jako nahé jsou národy bez knih a jako schystané za kořist, který pojednává o významu Bible v zápase se zlem, můžeme použít i na jiné případy a rozumět mu tak, že národ, který si nezaznamenal své dějiny, nic si z nich pořádně nepamatuje a nemůže se poučit ze zkušenosti předků, je vážně ohrožen. To je přesně náš případ. Historie se neopakuje, ale chyby se opakují. Nevrátí se ani Gottwald s Husákem

ani K. H. Frank s Moravcem, ani Otta Braniborský, ale jsou mezi námi opět lidé jednající tak, že mohou přivést k moci nového diktátora. Zatím není třeba ukazovat prstem a útočit na někoho, ale je třeba pevně se postavit proti lžím, pomluvám, závisti, hrabivosti a podobným skutkům. Mohly by nás zotročit.

2. Ne dost se připomíná první slovanský Zákoník, Metodějovo dílo a nosný sloup naší státnosti. Byl to stručný, pevný zákonný řád s jasným záměrem zákonodárce, podle kterého jako právního principu vycházejícího ze všeobecně přijaté

slušnosti mohl soudce řešit jednotlivé případy a dopomoci sporným stranám ke smíru a všem k dosažení spravedlnosti. Pevný právní řád jsme ztratili, legislativa je chaotická, spravedlnost je v rukách kejklířů se slovíčky. Naše právní nejistota je úměrná svévolné nemravnosti společnosti – pozor, jsme jejími členy. Spravedlnosti se dosahuje těžko a pomalu. Kde není spravedlnosti, není mír ani svoboda.

3. Nedoceněno zůstává i to, že první, o co měli Konstantin a Metoděj starost, bylo založení školy. Věděli, že zemi, kam přišli, musí vzdělávat, ne obracet na víru. Přišli do země již křesťanské. Věděli, že víra je Boží dar, ale také věděli, že k němu má blíž člověk rozumný než nerozumný. Rozumný člověk se chce poučit, chce poznávat a poznat. Nerozumný se myšlením netrápí a nezdržuje, všemu už suverénně rozumí, a je-li dost silný, všechno i určuje. Je-li více dosti silných nerozumných lidí, začnou se problémy řešit přetahováním a nevěcnými hádkami prospěcháří. To je náš případ. Ve škole na Velké Moravě se žáci učili myslet, nebyla to ideologická nalejvárna. Konstantin byl filosof, filolog a gramatik, Metoděj právník, oba byli uznanými vědci své doby. Pokud nám nedojde, že se ve školách má učit a vychovávat, obviní nás přespříští generace za to, kolik neschopných lidí, ale zato efektivních ničitelů jsme postavili do života. Pokud si neuvědomíme, že řešení jsou buď správná, nebo nesprávná, věčná, nebo nevěčná, a budeme dál používat řešení politická, půjdeme od chyby k chybě. Shrnutí: neochráníme-li myšlení, přestaneme být platnými lidmi. Nebude koho oslovit „lidé“, budou jen zvířata – šelmy a kořist.

4. V Praze musím připomenout, že sv. Metoděj pokřtil knížete Bořivoje. I když křesťanství do Čech pronikalo již před tím a země ještě dlouho poté nebyla do hloubky plně křesťanskou, šlo o zásadní mezník. Knížecí dvůr přijal nový životní přístup jasně charakterizovaný důrazem na duchovní dimenzi člověka, která přesahuje biologický život požitků ukončený smrtí. I to by nás mělo zajímat v době konzumního životního stylu, který je zahleděn do materiální dimenze života. Přestože se dovolává životního blaha, je výrazem kultury smrti, protože si osobuje právo zabít jednou z pohodlnosti, podruhé pod rouškou milosrdenství. Anti-koncepční praktiky a euthanatické sebevraždy ve starověkém Římě byly předzvěstí zániku.

5. Konečně se musíme ptát, proč byli svatí Cyril a Metoděj ve své misii tak úspěšní. Odpověď je snadná. Přinášeli kulturu vyšší a hlavně lidštější, životní přístupy, které byly lepší, včetně výsledků hospodářských. Všichni bychom měli přemýšlet, proč to, co bylo lidštější, bylo po všech stránkách lepší, a zde přítomní křesťané navíc o tom, jak to druhým předvést. Tím máme mých pět bodů pohromadě. Když nyní laskavě vezmete rozum do hrsti a budete tak mít svých pět dobře pohromadě, mohli bychom i začít, chci říci pokročit v cyrilometodějské tradici. Ale bude to dlouhá a namáhavá cesta, a proto se na ni posilněme z přebohatého stolu Kristovy milosti a vstupme do slavení tajemství Jeho oběti, smrti a vítězného zmrtvýchvstání. Poděkujeme přitom sv. Cyrilu a Metoději, že těmto tajemstvím můžeme snadněji porozumět, protože je konáme v mateřské řeči. Amen.

Páter Petr Piťha ■

ROZHOVOR S KARDINÁLEM
DOMINIKEM DUKOU,
ARCIBISKUPEM PRAŽSKÝM
A PŘEDSEDOU ČESKÉ
BISKUPSKÉ KONFERENCE

...SOUČASNÁ KRIZE
JE I KRIZÍ VÍRY

Otče kardinále, v tomto roce slavíme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje. Pokud by přišli dnes, k čemu byste, že by nás všechny vyzvali?

Jako věrozvěstové by nám určitě doporučili předčíst si novou encykliku papežů Františka a Benedikta XVI. o víře a jako překladatelé Písma sv. by nám doporučili, abychom dnes, když máme možnost Bibli vlastnit, ji také četli a případně nahlédli i do komentářů k ní.

V současné době často slyšíme, že je krize, a to na mnoha úrovních života: krize ekonomická a politická, krize autorit, rodiny, hodnot. Svatý otec Benedikt XVI. říkal, že krize, která postihla Evropu, je ve své podstatě krizí víry. Co je podle vás rozhodující pro vykročení na cestu uzdravení?

Současná krize je zcela jistě krizí morální, je i krizí víry a z ní pak vyplývají všechny ostatní problémy. To, co je k uzdravení potřeba, je hluboká pokora a poslušnost vůči lidskému rozumu, který musíme nadřadit své subjektivitě a našim emocím. Fenomén krize neznamena apokalypsu, ale je obdobím, kdy je zapotřebí nově rozmýšlet a reformovat naše priority podle principů, na kterých je postavena naše západní křesťanská civilizace v dialogu s ostatními civilizacemi a kulturami na bázi vzájemné úcty, racionality a spravedlnosti. K tomu nám nejlépe poslouží světlo víry.

Jaká nebezpečí pro víru a svět se vám zdají v současné době největší?

Je to strach pohlédnout pravdě do očí, strach vystoupit z ulity zaběhaných kolejí a strach ze zodpovědnosti.

Otče kardinále, rád bych se vás zeptal na restituce. Jsou lidé, kteří restituce vidí

nejen v kontextu materiálních hodnot, ale také v kontextu spravedlnosti, která byla objektivně narušena a měla by být narovnána. Vysvětlují to tak, že pokud někdo někomu něco ukradne, měl by to vrátit nebo škodu nahradit. Nerozhoduje se o tom v referendu, protože je to jeden ze základů soužití ve společnosti. Jsou ale také lidé, často věřící, kteří říkají, že by bylo lepší se majetku vzdát a nedráždit společnost požadavky na restituci...

Slovo restituce, které všichni používáme, svádí k omylu, jelikož se žádné restituce nekonalý a nekonalý. Zákon, který vešel v platnost, se nazývá „Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi...“ Jde o částečné odstranění křivd a škod napáchaných komunistickým režimem. Jednoduchá hesla jsou dobrá na plakáty nebo jako pokřik při manifestaci.

Uvědomme si, že skuteční viníci oněch nespravedlností a zločinů v 90 % již mezi námi nejsou. Navíc je otázka, kdo by měl z čeho odškodňovat? Jako křesťané bychom se měli ptát, kde jsme byli my, když se okrádali rolníci, živnostníci a další skupiny obyvatelstva naší země. Jistěže bylo mnoho těch, kdo se postavili na odpor, ale v době nástupu komunistické zvěře bylo pokřtěno víc než 80 % obyvatel této země. Z toho plyne, že i my jako křesťané neseme jistý díl odpovědnosti. Přijmeme tedy toto nedokonalé řešení v solidaritě s ostatními. Není to řešení ideální, protože ideální stav patří jenom do Božího království v nebi.

Není pravda, že restituci získá jen církev. Co tedy získá stát?

Církev vyměňuje jeden z pilířů financování, kterým je státní příspěvek z rozpočtu, za toto částečné odškodnění, a na konci celého procesu se snad dočká dese-

Foto: archiv ABM

„...Zvu vás do Staré Boleslavi. Pomozte, abychom sv. Václava a jeho rytíře nevyburcovali ze spánku. Znamenalo by to, že je nám již skutečně nejhůř.“

tiprocentního zlepšení současného stavu. Zachovány budou všechny ostatní toky, na kterých jsou závislé opravy památkových objektů, bez ohledu na to, zda jsou církevní či světské. Zůstává také spolufinancování církevního školství či charitativně-diaconické služby. Církevní majetek v přímé správě státu (Státní pozemkový úřad a Lesy ČR) je vrácen.

Stát, a tedy i jeho občané, získal právní jistotu vzhledem k majetku, který se dostal do rukou městům, obcím, krajům, organizacím a soukromým osobám. Tento majetek zůstane současným držitelům a církve za to, že se ho vzdávají, budou odškodněny 59 miliardami. Jeho skutečná hodnota je ovšem 8 až 10 násobně vyšší. Zůstává však pravdou, že obohacená města, obce jsou ku prospěchu všech občanů, tedy i nás věřících.

Blíží se další národní pouť ke sv. Václavu. Lze říct, že je to taková „celonárodní audience“ u českého knížete. Za co se v tomto roce budete modlit ke sv. Václavu vy?

Minulou neděli jsem putoval k vrcholu hory Blaník a několikrát jsem se pokoušel probudit spící rytíře a sv. Václava, což se mi nepodařilo, a tak ve chvíli, kdy se nám drolí stát i společnost, zvu i vás do Staré Boleslavi. Pomozte, abychom sv. Václava a jeho rytíře nevyburcovali ze spánku. Znamenalo by to, že je nám již skutečně nejhůř.

Otče kardinále, děkuji vám za rozhovor a jménem našich čtenářů vám přeji světlo Ducha Svatého a pomoc a ochranu sv. Cyrila, Metoděje a Václava.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

STRÁŽCE OHNĚ

Dobrodružný příběh z doby Konstantina a Metoděje

Následující neděli se bratři Konstantin a Metoděj rozhodli sloužit bohoslužbu, při které vzpomenu na všechny, které válka připravila o život, o příbuzné a přátele, o domov.

Zvolili si místo nepříliš vzdálené od pevnosti a vhodné především proto, že se na něm nacházela skála zvláštního tvaru, kolem níž byl rozsáhlý travnatý prostor bez stromů. Až podivuhodným způsobem připomínala skála vyvýšené tribuny, ze kterých v křesťanských chrámech kněží pronášejí svá kázání, aby jejich hlas dolehl i do nejvzdálenějších koutů kostela. Proto jí pohotoví Konstantinovi žáci dali název Kazatelna. Ukázalo se, že to byla dobrá volba. Na slavnost se sešli Moravané ze širokého dalekého okolí. Celý svah a vrchol kopce kolem Kazatelny lidé obsadili a kázání slyšeli také díky tomu, že se ho se svým mohutným hlasem vojévůdce ujal tentokrát Metoděj.

Hovořil o válce, o právě skončeném obléhání Děvína a hlavně o tom, že každého člověka obléhají jeho vlastní viny a hříchy. „Na této zemi,“ končil svou promluvu Metoděj, „není ani jeden z nás bez viny. Nehleďme proto s nenávistí na své nepřátele. Každý je přece nepřitelem sebe sama i nepřitelem svých nejbližších, když podléhá své chtivosti, svému hněvu, své touze po pomstě. Neodkládejme usmíření, nevíme dne ani hodiny, kdy

nás Bůh z tohoto života povolá k sobě. Hned teď, hned tady litujme svých vlastních vin. Hned teď, hned tady se pevně rozhodněme napříště se jich varovat. Hned teď, hned tady odpusťme z celého srdce nepřátelům. To je to nejdůležitější a vpravdě jediné, co křesťanské učení dává: z celého srdce, z celé duše a z celé mysli zapomenout na příkoří, která jsme utrpěli. Zapomenout tak, že se na tvář bližních budeme moci podívat jasným, čistým pohledem dětí. Protože tehdy budeme dětmi Božími. Protože tak se na nás dívá Bůh.“

Nad horou se klene vysoké modré nebe, čisté, bez mráčku. Když Metoděj domluvil, rozprostřelo se nad stovkami přítomných ticho tak velebné, tak vznešené, že takové nepanuje ani v chrámu o půlnoci. A do toho ticha náhle, nepochopitelně zazněl až ze samého vrcholu klenby zpěv skřivana. Zpíval a zpíval, tóny se mu řinuly z hrdla, jako by chtěl strhnout ke zpěvu všechno stvoření světa, všechny obyvatele světa. „Kde se tu bere?“ zračila se otázka v tvářích lidí obřácených k nebi. „Tady, uprostřed lesů?“ A z očí se jim řinuly slzy a oni nevěděli, proč ani co se to dotklo jejich srdcí.

Úryvek knihy Oldřicha Seluckého
„Strážce ohně“
(Karmelitánské nakladatelství,
Kostelní Vydří 2012).

Karmelitánské nakladatelství, s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilk@kna.cz, www.ikarmel.cz

ROK VÍRY SE SVATÝM OTCEM

/4

■ Co je plánem Boha? Vytvořit z nás jedinou rodinu svých dětí, ve které každý bude vnímat Jeho blízkost a pocítovat, že je Jím milován, a jako v onom evangelním podobenství bude hluboce cítit, že je součástí Boží rodiny. V tomto velkolepém plánu má své kořeny církev, která není organizací vzniklou na základě dohody několika lidí, nýbrž – jak nám mnohokrát připomněl papež Benedikt XVI. – je dílem Božím a rodí se právě z tohoto dobrotitivého plánu, který se postupně uskutečňuje v dějinách. (29. 5. 2013)

■ I dnes někteří říkají: „Kristus ano, ale církev nikoli“, někteří tvrdí: „věřím v Boha, ale nikoli v kněze“. Je to však právě církev, která nám přináší Krista a která nás přivádí k Bohu; církev je velká rodina Božích dětí. Má zajisté také lidské aspekty. V lidech, kteří ji tvoří, pastýřích i věřících laicích, existují defekty, nedokonalosti a hříchy. Také papež je má a má jich mnoho, ale je krásné, že když postřehneme, že jsme hříšníky, nacházíme Boží milosrdenství,

které vždy odpouští. Nezapomínejte: Bůh vždycky odpouští a přijímá nás svou odpouštějící a milosrdnou láskou. Někteří říkají, že hřích je urážkou Boha, ale je také příležitostí k pokoření, aby vyniklo, že existuje ještě něco krásnějšího, totiž milosrdenství Boží. Pamatujme na to. (29. 5. 2013)

■ Drazí bratři a sestry, být církví znamená zvěstovat a přinášet Boží spásu do tohoto našeho světa, který je často zmatený a potřebuje povzbuzující odpovědi, které dodají naději a nový rozmach na cestu. Církev ať je místem Božího milosrdenství a naděje, kde každý může cítit, že je přijímán, milován, dostává se mu odpuštění a povzbuzení k dobrému životu podle evangelia. A aby druhý mohl cítit, že je přijímán, milován a dostává se mu odpuštění a povzbuzení, musí mít církev dveře dokořán, aby mohli vejít všichni. A my musíme z těchto dveří vyjít a hlásat evangelium. (12. 6. 2013)

■ Tělo a údy potřebují k životu sjednocení. Jednota je vždycky nadřazena konfliktům! Konflikty, pokud se nevyřeší dobře, oddělují nás vzájemně a oddělují nás od Boha. Konflikt nám může pomoci růst, ale může nás také rozdělit. Nechoďme cestou rozdělení a bojů mezi sebou. Budme všichni sjednoceni, se svými odlišnostmi, ale vždycky sjednoceni – taková je Ježíšova cesta. (19. 6. 2013)

■ Chtěl bych ještě, abychom si položili otázku: jak prožíváme, že jsme církví? Jsme živými kameny anebo kameny umdlévajícími, znuřenými a lhostejnými? Víte, jak je ošklivé, dívat se na unaveného, znuřeného a lhostejného křesťana? S takovým křesťanem něco není v pořádku. Křesťan musí být živý a mít radost, že je křesťanem. Musí žít touto krásou, tím, že je součástí Božího lidu, kterým je církev. (26. 6. 2013)

PODIVNÁ BARVA NEBE

O ZÁZRAČNÉM VÍTĚZSTVÍ V ROCE 1920

V roce 1920 se u Varšavy odehrála událost, o které se mluví jako o „zázraku nad Vislou“. Bolševická armáda zaútočila na Polsko s cílem dobýt Polsko a následně pokračovat s revolucí na Západ. Na obou stranách bylo k boji připraveno přes sto tisíc vojáků.

na Západ. Mnoho historiků považuje bitvu mezi polskou armádou a bolševiky za 18. nejdůležitější v dějinách světa. Mnozí také spojují tuto událost s masakrem polských důstojníků v Katyni během druhé světové války a vidí v tom pomstu Stalina za prohru v roce 1920.

Jerzy Kossak: Zázrak nad Vislou

Vše důležité se odehrálo právě 15. srpna. Poláci nejprve dobyli bolševickou radiostanici, díky které poznali záměry nepřítele, a potom na bolševické frekvenci 48 hodin vysílali bolševikům text Svatého písma, jímž přehlušovali rozkazy maršála Tuchačevského. Potom se odehrála bitva, která rozhodla o neúspěchu Rudé armády. Bolševici byli zastaveni ve svém pochodu

V noci ze 14. na 15. srpna 1920 se ale odehrála ještě jedna událost, o které – paradoxně – přinesli zprávy bolševici. Několika stovkám vojáků, nacházejícím se v několika vesnicích v okruhu cca 50 km, se zjevila Panna Maria. Na začátku jim nikdo nevěřil, někteří si mysleli, že je to alkoholem, který vojáci stále pili, ale bylo málo pravděpodobné, aby

1920 – Polská armáda
v zákopech připravena k boji

tolik vojáků na tolika různých místech mělo stejné vidiny. Tehdejší propaganda vymyslela proto historku o „divné barvě nebe“. Můžeme to komentovat a s trochou ironie říct, že to musela být opravdu divná barva, pokud přiměla stovky vojáků k útěku i přes strach z komisařů a trestu smrti za dezerci.

Vědomí, že Panna Maria byla přítomna během války s bolševiky, doprovázelo tak velký počet polských vojáků, že 25. srpna 1920 Josef Pilsudski, tehdejší polský velitel, poděkoval Panně Marii a odevzdal Polsko jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Svědkiem události v roce 1920 byl také tehdejší apoštolský nuncius, arcibiskup Achille Ratti, který se v době bitvy nacházel ve Varšavě a který byl o dva roky později zvolen papežem a přijal jméno Pius XI. Když odcházel z Polska, polští biskupové mu darovali kopii obrazu Matky Boží z Čenstochové, před kterým se v době

Pius XI.,
působil v letech
1922–1939

Kapitán Josef Kowalský

bitvy modlily tisíce lidí. Pius XI. umístil obraz v kapli letní rezidence v Castel Gandolfo, ve které také Jan Rosen, umělec ze Lvova, namaloval v roce 1934 obraz „Zázrak nad Vislou“.

POSLEDNÍ ŽIJÍCÍ ÚČASTNÍK VARŠAVSKÉ BITVY

Kapitánu Josefovi Kowalskému je 113 let. Žije v Polsku a rád vzpomíná na minulé léta. Neopouští ho přítom elán: „Už jako kluk jsem miloval koně a rád s nimi pracoval. Proto také i na vojně jsem byl s nimi. Od svého mládí, po celý život jsem pracoval, teď už nemůžu, protože jsem nemocný.“

(red)

SVATÝ OTEC ZASVĚTÍ SVĚT NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE

Na přání Svatého otce u příležitosti Dne mariánské úcty v rámci Roku víry bude do Vatikánu přivezena socha Panny Marie z Fatimy. V neděli 13. října 2013 Svatý otec u nohou Matky Boží Fatimské zasvětit svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Mariánská soška opustí Fatimu na pouhé dva dny, aby již pořetí navštívila Vatikán. Za pontifikátu bl. Jana Pavla II. byla již dvakrát vystavena na Svatopetrském náměstí – poprvé 24. března 1984, kdy také Jan Pavel II. zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, a podruhé 8. října 2000, kdy polský papež zasvětil nastupující tisíciletí Nejsvětější Matce Boží. (www.radiovaticana.cz)

Panna Maria
z Fatimy

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“
(Den. 476)

KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVIČIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

EXERCICIE

JSOU PRO APOŠTOLA
MILOSRDENSTVÍ DŮLEŽITÉ?

V polovině prázdnin letošního roku proběhly exercicie pro laiky, které oslovuje spiritualita Božího milosrdenství. Rády bychom se podělily o malou reflexi, která může být pro mnohé povzbuzením.

Inspirace k zorganizování duchovních cvičení se zrodila celkem nevině. Na faře v Jaroměřicích n. Rokytou byl delší dobu uchováván náš obraz Milosrdného Ježíše větších rozměrů, pro který se prostě nenacházela příležitost k transportu do domovského kláštera ve Dvoře Králové n. L. To on se stal výzvou k uspořádání exercicií, při kterých jsme se denně zamýšleli nad symbolickým významem jeho jednotlivých prvků. Myslím, že od té doby na obraz nikdo z účastníků nepohlíží letmým pohledem hodnotícím pouze jeho vnější provedení.

Samy jsme byly plny očekávání, kdo se odhodlá k účasti na duchovních cvičeních s velice úzkým tematickým zaměřením vedených řeholními sestrami. Skutečnost předčila naše očekávání. Krátce před zahájením se začaly scházet osoby velice vnímavé k Božím impulsům, očekávající pořádné dobrodružství ze setkání s Bohem ve svém nitru, nikoli polovičatost. A dobrodružství se uskutečnilo. Čtyřdenní program probíhal v tichu osobního mlčení, s množstvím času na individuální i společnou modlitbu, liturgii denní modlitby církve a centrálně zasazenou eucharistii. Mnozí

ocenili přínos rozjímání nad jednotlivými zastaveními křížové cesty v přítomnosti kostela, zpívaných chval či příležitost ke sdílení v osobním rozhovoru. Ke každému promlouvá Bůh zcela specifickým způsobem a tady si mohl každý své nejpříhodnější prostředí nalézt a v něm se nechat oslovit. Nemałym přínosem k tomu byly prostory jaroměřické fary sahající svým původem servitského kláštera do 17. století a přilehlých zahrad. Svátosti smíření a eucharistie nám sloužil novokněz P. Jan David SAC.

Každé exercicie jsou postaveny na zkušenosti vzájemného vztahu s Bohem, v našem případě Bohem zjevujícím se jako Milosrdenství. Tato skutečnost pomáhá uvědomit si vlastní totožnost. K tomu patří zakoušení vlastních limitů stanovených lidskou přirozeností i vlastní slabostí. Současně s touto zkušeností je nutné prohlubovat vědomí, že příslušnost ke Kristu povznáší člověka k nebývalým výšinám statusu omilostněného Božího dítěte. Najednou se ztrácí z prvořadého zřetele morální úroveň života, když nad ním primárně dominuje Bůh se svým

Svátosti smíření a eucharistie sloužil novokněz P. Jan David SAC

Každé exercicie jsou postaveny na zkušenosti vzájemného vztahu s Bohem...

darem. Zakoušeli jsme to všichni a toto jednoduché schéma bychom chtěli učinit kostrou apoštolského působení. Dovolím si tvrdit, že získaná zkušenost je nejen pomocí, ale především podmínkou toho, aby se působení Božího milosrdenství otvírala další a další srdce, která snad ještě nerozumí.

Účastníci letošních exercicií již dávno sestoupili z „hory proměnění“ a zařadili se zpět do všedního života. Nesou si nevšední zkušenost Boží lásky, která přinesla onu „novost“, jež má být výsledkem každých duchovních cvičení. Jedině tak totiž můžeme být dobrými Kristovými svědky.

s. M. Ludmila Matysková ■
se sestrami Kongregace
Matky Božího milosrdenství

REPORTÁŽ Z PĚŠÍ POUTI K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

věřím v Boha,
věřím Bohu

V sobotu 27. července 2013 začala letošní pěší pouť k Božímu milosrdenství, tentokrát rozšířená do čtyř proudů. K tradičnímu proudu z Fulneku a z Říčan u Prahy (který od tohoto roku začíná v Komunitním centru Matky Terezy na Jižním Městě v Praze) se přidaly nové proudy z Hodonína a Staré Boleslavi. Přinášíme vám svědectví a fotografie z pouti, která skončila programem u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích v první pátek a sobotu srpna 2013.

V roce 2012 jsme při příležitosti 50. výročí svatořečení zakladatele našeho řádu poznávali během pouti život a osobu sv. Vincence Pallottiho. Jedna z loňských přednášek promlouvala o svaté spolupráci, o tom jak sv. Vincenc vybízel ke spojování úsilí, které směřuje k šíření víry a rozpalování lásky. Dílem sv. Vincence byla Unie katolického apoštolátu, ve které spolupracovali křesťané různých stavů i povolání: laici, řeholní sestry, diecézní kněží, kněží a bratři pallotini. Při pohledu na letošní růst pěší pouti vidím ovoce loňského putování a přímluv sv. Vincence Pallottiho. Kromě růstu počtu jednotlivých proudů je pouť obohacena i o nový způsob putování. Poutníci, kteří vyšli ze Staré Boleslavi, neměli doprovodné vozidlo a všechny věci si nesli na zádech. Jsem Bohu velice vděčný za celou pouť, všechny poutníky a dobrodince (ty, kteří nás přijali do svých farností a domovů, kteří nás podporovali svou modlitbou).

Jsem vděčný i za to, co se konalo ve Slavkovicích, kde jsme se shledali po celotýdenním putování: za sňatek našich poutníků Marty a Daniela, za společné sdílení, zpívání a celonoční adoraci a především za společnou eucharistii. V kostele Božího milosrdenství a sestry Faustyny ve Slavkovicích pamatují na vás všechny ve svých modlitbách. A pokud vás srdce láká, abyste šli na Pěší pouť k Božímu milosrdenství, neváhejte a pojďte s námi.

Otec Tomáš, hlavní organizátor pouti

PROUD Z FULNEKU

■ **Týden pouště.** První tři dny jsem si opravdu připadla jako Izraelitka na poušti. Neskutečné horko a asfalt – až na malé výjimky. Toto horko působilo nemalé potíže. Manžel říkal, když tak se vrať, přijedu pro tebe kamkoli. Tři dny jsem to zvažovala, protože to horko bylo nad mé síly. Ale táhlo mě to jít dál. A šla se mnou ještě Miška, Ela, Kája, co pak s nimi? Každý z těchto tří dnů jsem se setkala s milosrdenstvím. První den, kdy jsme měli v nohách 30 km, jsem potřebovala nutný odpočinek 2 km před koncem cesty. Před rozpalenou loukou jsem se posadila na

mez v lesíku. Malá Ela si ke mně mlčky přisedla, neprosila jsem ji, nechala si utéct celou skupinu a čekala, až se postavím na nohy a budu schopna dojít. Jak jsem jí byla vděčná za těch 10 minut. Pak jsme spolu dorazily na místo odpočinku prvního dne.

Druhý den, stejné horko, téměř stejné kilometry – puchýřů asi pět, ale víc bolelo to horko. Tento den jsem přiznala hlavně sobě svou slabost a jeden úsek jsem se svezla autem. I tak to bylo pro mě těžké, přiznat si, že jsem člověk slabý. Pak se šlo líp. Uvědomila jsem si, že i přiznání té lidské slabosti před sebou a Bohem bolí, ale přináší neskutečné dary. To, že bez Boží milosti nejsem nic. Ale jsem milované boží dítě. Jako člověk – nic, a s Bohem všechno.

*Fulnecký proud
s pětiletou tradicí...*

A třetí den – tady se vystupňovala moje vnitřní vyčerpanost z horka. Cestou za Olomoucí potkáváme restauraci, kde se nikdy nezastavujeme. Přesto jsem se osmělila ukázat ji o. Slavovi, jestli se nestavíme na kofolu. Otec vyslechl, zakýval záporně a řekl: „Asi ne. Zaběhněte si a pak nás dožente. :-) Věděla jsem, že to nemůžu. Tak jdeme dál... Za dvě minuty se ozve Vašek z hudební sekce, ať zvednou ruku, kdo by si dal zastávku. Asi jich bylo dost a o nás začala během několika minut pečovat Samaritánka – barmanka z restaurace. Byla to hezká restaurace a my jsme přišli zpocení, nevzhlední, vyčerpaní a ona se ptala, co nám může nabídnout. Já do sebe nalila litr kofoly a nehnula jsem se

Důležité je také se občas zastavit

od baru. Jen pila a těžko dokázala udržet slzy. Paní barmanka nám vyměnila naše teplé vody v lahvích, nachystala pár sáčků s ledem, které jsme si vzali na cestu. Na zahrádce, která byla součástí restaurace, prý byla voda, kde dovolili poutníkům namočit nohy... Ta paní – mám na ni neskutečně krásné vzpomínky – udělala daleko více, než je její pracovní povinnost. Po péči v této restauraci se už žádné větší potíže nedostavily. Čtvrtý den přišlo mírné ochlazení a tím velká úleva v putování. Celý týden byl úžasný a i na těžké chvíle vzpomínám s vděčností.

Renata

PROUD Z PRAHY

■ Večer před začátkem poutě jsem na internetu natrefil na slova papeže Františka, která zrovna pronesl k účastníkům setkání mládeže v Riú: „Chtěl bych vám říci, co od Světových dní mládeže očekávám. Očekávám, že budeme hluční, chci, aby lidé v diecézích vyšli ven, chci církve v ulicích. Přejí

S otcem Tomášem v čele...

Šárka

z poutního skicáku
Romana Morcinka

si, abychom se bránili všemu tomu, co je světské a pohodlné, abychom se střežili uzavřenosti do sebe. Kéž mi biskupové a kněží prominou, jestli bude někdo moc vyrušovat.“ Po těchto slovech jsem nabyl důvěry, že takováto pouť je opravdovým požehnáním a že je dobře načasovaná!

Jak tedy to naše putování vypadalo? Zhruba třicet poutníků všeho věku, z nichž tři byli z naší farnosti, vyrazilo po mši svaté sloužené v kapli Matky Terezy na sedmi-denní cestu dlouhou 175 km. V přední části zástupu se poutníci střídali v nesení poutního kříže, obrazu Pána Ježíše a české vlajky. Poutníci se rovněž střídali v nesení ozvučení, což byly dva amplióny přidělané ke krosně, díky kterým mohl celý poutní program probíhat za chůze a byl opravdu slyšet. Kromě několika úseků tichého putování se naše modlitby, přednášky, společné sdílení a zpěvy s kytarou nesly širým krajem, lesy, poli, vesnicemi i městy. Jako poutníci jsme si nesli ale ještě něco navíc. Svě poutní úmysly jako výrazy vděčnosti,

chvály a proseb předkládané našemu Pánu Ježíši Kristu.

Díky otci Tomášovi a jeho perfektní organizaci celé poutě jsme mohli každý den slavit mši svatou a navštívit celou řadu významných poutních míst. Velkým zážitkem každého poutníka bylo vřelé přijetí farníky v místech, kde bylo naplánované přenocování. Byli jsme rozděleni po skupinkách a místní si nás odvezli do svých domovů a starali se o nás jako o vlastní. Všichni jsme cítili, že každé takové setkání bylo pro obě strany velkým obdarováním. A ačkoli jsme se mnozí viděli poprvé v životě, poznali jsme, že jako bratři a sestry v Kristu máme k sobě opravdu blízko.

Po sedmi dnech za radostného zvonění zvonů Slavkovického kostela jsme dorazili do cíle. Zanedlouho po nás doputovaly další tři proudy. Na prostranství před kostelem Božího milosrdenství tak spočinulo asi sto padesát unavených, ale šťastných poutníků. Následovala společná mše svatá, při níž jsme byli svědky dalšího díla Božího milosrdenství. Poutník Daniel si totiž vzal za ženu poutnici Martu. Na tom by jistě nemuselo být nic neobvyklého. Avšak my, co jsme byli očitými svědky, víme, že to neobvyklé opravdu bylo! Oba poutníci již kdysi v manželství žili – ještě jako nevěřící oddaní na úřadě, stali se rodiči dvou dětí, ale časem se rozvedli. Během dlouhých dvanácti let se však postupně oba obrátili k Bohu a letos ve Slavkovicích uzavřeli před Pánem a církví sňatek – dokud je smrt nerozdělí.

Pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic je opravdu pro každého. Je totiž možné jít třeba jen některou pěší etapu a poutníci si na zádech nesou jen to nejpotřebnější. Ostatní věci, karimatky, spacáky a zásoby tekutin převáží doprovodné vozidlo. Je-li tedy mezi vámi někdo, kdo potřebuje Boží milosrdenství, ať se dlouho nerozmýšlí a vyrazí napřesrok pěšky s námi. **Jirka**

Daniel a Marta, zase spolu...

■ Během naší poutě jsme často potkávali pole s kukuřicí. Přijde mi, že takový kukuřičný klas je příhodným obrazem mého vlastního života. Abych se dostal na vlastní klas, který je určen k jídlu, musím nejprve oloupat mnoho lupenů. Stejně tak láska, kterou do mě Bůh vložil, je obalena lupením mých hříchů. Ani já se, stejně jako kukuřičný klas, nemohu očistit sám. A právě zde přichází Bůh se svým milosrdenstvím. On sám mé srdce trpělivě a s láskou zbavuje všech nánosů hříchu i přesto, že já je tam často vracím. Postupně tak pomalu, ale jistě očišťuje mé srdce a jeho láska ze mě může stále více vyzařovat a přetvářet mé zdeformované já k původní podobě. Až jednou definitivně odstraní všechno to zlo, bude má schopnost milovat stejná jako ta Jeho. Potom už milosrdenství nebudu potřebovat, ale sám budu k druhým stejně milosrdný jako On. Nevím, jak dlouho to ještě bude trvat, ale teprve tehdy budu moci bez obav patřit na Jeho tvář. Zatím mohu jenom věřit, učit se lásce a modlit se k Božímu milosrdenství. **Daniel**

PROUD Z HODONÍNA

■ Nešel jsem letos na pouť poprvé, protože jsme už dříve putovali rok co rok na Velehrad. Přesto pro mne tato pouť k Božímu milosrdenství byla jiná než ty, které jsem předtím prožil. A nebylo to jen kvůli tomu, že v minulých letech jsem chodil „pouze jako účastník“ a letos jsme měli vedení samotné

pouti v hodonínském proudu s otcem Jendou na starost.

Vždy pro mne dřív bývalo důležité hlavně setkat se s přáteli, ale Bůh stával stranou. Putoval jsem za Bohem bez Boha. Když se mne pak někdo ptal, jaký je úmysl mé pouti, většinou jsem odpovídal tím, co jsem slyšel od ostatních: „S prosbou o Boží vedení. Prosit o vzrůst víry v našem národě.“ A jiné všeobecné zbožné úmysly.

Letos jsem měl svůj úmysl. Prosil jsem, aby mne Bůh obrátil. Lépe řečeno, aby mi pomohl se plně obrátit se k Němu. Šel jsem tu pouť s prosbou o sílu k proměně vlastního života. Není na tom nic nenormálního ani

Otec Karel v první linii

zvláštního. Každý přece potřebuje pomoc k obrácení. To nedokážeme nikdy sami. Chceme-li jít k Bohu, nikdy to nejde bez Něj. Nemůžeme „jít za Bohem bez Boha“, ale máme se učit „jít s Bohem za Bohem“. Naučit se žít s Ním a v Něm. Tak jak to vyjadřovalo i letošní téma pouti: „Věřím v Boha – věřím Bohu.“ Na pouti jsem si více uvědomil

Přehlídka poutních triček

Výstup k Božímu milosrdenství

právě toto. Že často směřuji a chci jít za Pánem, ale zapomínám na Něj. A přesto. On je se mnou stále a chce mi pomáhat. Pomocť mi nést můj život. Protože sám nejsem schopný jej unést. A to vyžaduje důvěru. Neustále prožívat a opakovat: „Ježíši, důvěřuji ti.“ I když nás někdy vede po „hodně tenkém ledu“. Prostě „mít ho stále na očích“.

Samotná pouť pro mne byla zakoušením Boží pomoci, blízkosti a vedení. Nemyslím tím, že bych zrovna prožíval pocity extáze, nadšení nebo že bych měl nějaké zjevení. Ale viděl jsem, kolik milostí a darů stále dostáváme, a že to není jen tak. Ať už to bylo ve formě obcerstvení, v milém přijetí od našich hostitelů i lidí, které jsme potkávali, v každodenním putování s druhými, v krásě přírody okolo nás, při společné modlitbě i tichém mlčení během adorace, kdy jsme nesli Pána v monstranci mezi námi. To vše byly jeho dary. Chvilky, kdy promlouval. Ukazoval svoji lásku. Stačilo se jen podívat a vidět. Byl to pro mne zázrak, protože já to najednou vnímal. Viděl. A to je to nejkrásnější, co jsem prožil a co si z této pouti s sebou odnáším.

P. Karel Janů

PROUD ZE STARÉ BOLESLAVI

■ Proud ze Staré Boleslavi je v podstatě takový druhý alternativní pražský proud. Šli jsme s batohy a všechny věci si nesli sami. Šli jsme ze Staré Boleslavi podél Labe do Lysé n. Labem, potom do Nymburka, dále jsme šli

směrem na Poděbrady a podél Labe jsme došli do Kolína. Z Kolína do Kutné Hory, Čáslavi, potom do Hoješína, Hlinska. Odtud do Velké Losenice a potom do Slavkovic.

Tomáš Novotný

koordinátor proudu ze Staré Boleslavi

■ Jak jsme nesli krosny – napadlo mě v souvislosti s životem, že co jsem si všechno v té krosně nesla, tak to všechno si v životě nesu, a jak každé deko navíc hrozně moc váží. To, čeho bych se mohla v životě zbavit, co mě zatěžuje a co po mně Bůh nechce.

Lenka

Před kostelem Panny Marie ve Staré Boleslavi

■ Já si myslím, že jsme sem opravdu došli s Boží pomocí. Že mnoho z nás si asi šáhlo na nějaké svoje dno a opravdu díky tomu, že jsme se navzájem i nesli, i vy že jste na nás mysleli v modlitbě (a za to chceme poděkovat), jsme přišli k cíli. Stala se nám taková příhoda, že jsme přišli do jedné vesnice, do které jsme si mysleli, že přijdeme až další den, a zastihli jsme tam faráře, i když normálně tam nebývá. Takže jsme zjistili, jak se Bůh o nás stará. (--)

Aspoň chvíli bez těžkých batohů

■ Někdy stačí úsměv nebo tichý čin na ulici, jindy pozdrav nebo pár vět na břehu řeky. Neznám jméno toho člověka, nikdy dřív jsem ho neviděl, ale ukázal jsem mu v důvěře svou slabinu, aby měl možnost prokázat milé srdce a zachovat se v dobrém. Stane se totiž, že nést těžký batoh nemusí být tak náročné, jako prokázat milosrdenství bližnímu – tedy přijmout ho takového, jaký je.

A. Dominik Savio D.

Proud Boží milosti nás stále provázel

SETKÁNÍ POUTNÍKŮ VE SLAVKOVICÍCH

Nejdříve přišli do Slavkovic poutníci z Prahy

Druhý přišel proud z Fulneku

Následně dorazili poutníci z Hodonína

Nakonec všichni přivítali poutníky ze Staré Boleslavi

Všichni poutníci se společně setkali s Tím, ke kterému putovali...

Po mši svaté byl večer program a svědectví poutníků

JEEVODAYA

Jeevodaya Nagar je vidět z daleka. Nejdříve cedulku u cesty, potom sochu Svaté rodiny. Potom ještě 500 metrů a jedeme bránou, která je v noci zavřená, ale během dne čeká u otevřené brány chokkidar – hlídač, který nám pomůže najít správné místo a osobu. Jsme na soukromém území velkém cca 4ha.

Na polovině pozemku jsou budovy: kostel, škola, zdravotní středisko, kuchyně, kolej pro chlapce, mladší a starší dívky, oddělení pro děti nemocné HIV/AIDS, dům pro ženy, místnosti pro rodiny, budovy pro krávy, prasata atd., mlýn, generátory elektřiny, nádrže na vodu, hřbitov. Na zbytku pozemku jsou zahrady.

JEEVODAYA – JITRO ŽIVOTA

Jeevodaya je léčebné a rehabilitační středisko pro malomocné a jejich rodiny. Středisko, které se nachází v centrálních Jindich, v Chhattisgarh, bylo založeno v roce

1969 polským pallotinem, misionářem a doktorem P. Adamem Wiśniewskim a Barbarou Birczyńskou.

Jeevodaya vede ve svém okolí ambulatorium pro malomocné a pro chudé lidi, pomáhá ve dvou zdravotních střediscích vzdálených několik set kilometrů a organizuje zdravotní pomoc v koloniích pro malomocné. Od roku 2008 se na území střediska nachází také centrum pomoci pro děti nemocné HIV-AIDS a nemocné tuberkulózou.

V Jeevodaya se nachází také škola pro děti od 1. do 12. třídy. V roce 2011/2012 se

učilo ve škole a bydlelo na koleji 460 dětí pocházejících z rodin postižených malomocenstvím (děti z takových rodin nemají šanci učit se v jiných školách). Každý rok do Jeevodaya přichází od 20 do 40 nových dětí. Kromě toho pomáhá středisko 45 mladým, kteří ukončili školu v Jeevodaya a pokračují ve studiu.

Pracovníky střediska jsou hlavně uzdravení malomocní. Trvale bydlí v Jeevodaya přes 100 osob. Kromě nich a jejich rodin bydlí v Jeevodaya ještě skupina sirotků a postižená holčička. Duchovní péči zajišťují pallotini z Indie.

Barbara Birczyńska

ným, ale odevzdat se jim. Ve středisku pracují všichni. Malomocné ženy vaří, malomocný ošetřovatel dělá převazy.“

NEMOC HANSENA

Malomocenství (lepra, nemoc Hansena) je jedna z nemocí, které lidstvo doprovázejí nejdéle. Vyvolává ji *Mycobacterium leprae*, bakterie objevená norským vědcem Armauerem Hansenem v roce 1873. Bohužel, tato nemoc, kterou známe už ze Starého a Nového zákona, existuje i dnes. Podle údajů Světové zdravotnické organizace (WHO) bylo v roce 2008 zaznamenáno cca 250 000 nových onemocnění. WHO odhaduje, že na celém světě jsou 3 miliony nemocných, z čehož je 70 procent v Indii. Nakazit se je možné prostřednictvím kontaktu s nemocným. Nemoc se může projevit po 9 měsících, ale i později, až do 30 let od nakažení.

Malomocenství postihuje ruce, nohy, oči a obličej. Více než 40 000 nových obětí jsou děti do 15 let. Dnes může být vývoj nemoci zastaven a kontrolován farmakologicky, pokud se nemoc dostatečně rychle objeví a začne léčit. Díky léku připravenému v Hamburku je dnes malomocenství vyléčitelné, ale často se potom objevují návraty nemoci. Proto také nemocní musí dávat pozor, aby se nezranili nebo neopažili. Potřebují také lékařskou péči, což je problém, protože ta je jim často odmítnuta, jakmile se zjistí, že mají problém s malomocenstvím.

nové jitro pro malomocné

Otec Abraham, indický pallotin, vysvětluje: „U nás nejsou kasty, není ani jedno náboženství, ale jsme jedna rodina. Rodina malomocných. Nechceme se věnovat malomoc-

P. Adam Wiśniewski SAC přijímá pacienty

V indickém společenském systému tříd a kast je malomocný nežádoucí osobou nejen ve vesnici, ale často také ve své rodině. Malomocní se živí tím, co najdou na trhu, na ulici, vyžebrají u kláštera nebo najdou ve vlaku. Vlakem malomocní jezdí zadarmo jenom proto, že jízdenku od nich by nikdo nevzal do ruky, aby zjistil, zda je platná. Proto také existují kolonie malomocných, jsou to ghettá, kde žijí ve fyzické a psychické izolaci od společnosti a rodiny. Manžel nechá malomocnou manželku, rodiče děti a děti rodiče. Doktoři v Indii léčí za peníze, ale malomocenství je nemoc chudých, kteří často nemají ani na každodenní hrst rýže.

Zmrzačené ruce

„Cílem střediska Jeevodaya je vrátit nemocným jejich důstojnost. Malomocenství útočí, ale nezabíjí,“ vysvětluje specifiku této nemoci MUDr. Helena Pyz, která od dvaceti let působí v Jeevodaya.

MUDR. HELENA PYZ

Narodila se ve Varšavě. Když jí bylo deset let, onemocněla na Heine-Medina. Od té doby má problém s pohybem. Od roku 1971 se stala členkou Institutu primase Wyszyńskiego. Jednou, když byla na oslavě svátku své kamarádky, se dozvěděla, že v Indii je těžce nemocný P. Adam Wiśniewski, který pečuje jako doktor o několik tisíc lidí. Helena Pyz cítila, že je to informace pro ni. Rok a půl po smrti P. Adama přijela

Návštěva u nemocného

do Indie. Od té doby pracuje v Jeevodaya a také slouží lidem v terénních zdravotních střediscích v Tumgaon (cca 80 km od Jeevodaya) a Kuteli (cca 200 km). V Kuteli přijímá spolu se svým týmem během jednoho dne cca 300 (!) nemocných.

Doktorka Helena není jenom lékařkou, ale také kamarádkou, přítelem, poradcem a zároveň ekonomem střediska v Jeevodaya. Peníze jsou další její starost: „Léky stojí strašné peníze, k tomu je třeba přidat náklady na vzdělání (knihy, mzdy pro učitele), ubytování a obživu pro 400 osob. Dohromady to dělá asi 3 miliony 600 tisíc rupií na rok. Nemáme státní dotace, peníze máme jenom ze soukromých darů. Pomoc velkých charitativních organizací je spojená s finančním osamostatněním těch, kterým pomáhají. Ale aby to bylo možné pro nás, museli bychom brát peníze od lidí a od dětí. To nemůžeme a nechceme. Radši budeme hledat i tu malinkou pomoc u dobrodinců ve světě.“

Barbara Birczyńska a MUDr. Helena Pyz

Modlitba za děti z Jeevodaya

Prosím Tě, Pane, za děti v Jeevodaya, za jiné děti, jejichž rodiče jsou malomocní, a za všechny chudé a odmítnuté děti ve světě. Dej, ať zakusí dobro a mohou důstojně žít. Přijmi mou pomoc, rozmnož dobré úmysly všech, kdo se svou prací angažují ve zlepšení jejich života. Probud' svědomí těch, kdo mají ve svých rukou zodpovědnost za osudy světa. Dej každému z těch nejmenších, o kterých jsi mluvil v evangeliu: „dovolte dětem přicházet ke mně“ zakusit milosrdenství a radost a uvidět jítro nového života. Maria, Matko všech dětí, měj ve své péči děti a obyvatele Jeevodaya v Indii. Amen.

Barbara Birczyńska mezi dětmi – 70. léta

JAK POMOCI?

Vyléčení jedné osoby stojí méně než 100 dolarů. Katolická církev po celém světě vede cca 600 středisek pro malomocné. Kdo by chtěl přispět svým darem na Jeevodaya, může svůj dar poslat na účet (v eurech): EUR 74 1020 1097 0000 7302 0124 1082 Institut Prymasa Wyszyńskiego Sekretariat Misyjny Jeevodaya ul. Młodnicka 34, PL 04-239 Warszawa www.jeevodaya.org

ZAKLADATELÉ STŘEDISKA JEEVODAYA

■ **P. Adam Wiśniewski SAC** se narodil v roce 1913 v Polsku. V roce 1926 začal studium na gymnáziu pallotínů v Sucharach. Vstoupil do řádu pallotínů a 3. června 1939 přijal kněžské svěcení. Už v době studia v semináři se chtěl stát misionářem malomocných. Ukončil medicínu a v roce 1959 odjel do Kamerunu. Po dvou týdnech se vrátil z Afriky s tím, že tuto zemi „necítí“. V roce 1961 přijel do Indie. Po několika letech, 30. 1. 1971, bylo posvěceno středisko v Jeevodaya. Celý svůj život spojil s tímto místem. Zemřel na rakovinu 31. 7. 1987.

■ **Barbara Birczyńska** se narodila v roce 1927 v Krakově. Ukončila matematická studia na Jagiellonské Univerzitě a potom vstoupila do řádu michalitek. Jelikož byla přesvědčena, že v realitě komunistického Polska nebude schopná realizovat v tomto řádu své povolání, získala dispens z Říma a odešla z řádu. Spojila se s P. Adamem Wiśniewskim a v roce 1966 přijela do Indie. Do rukou P. Adama složila v roce 1972 soukromé sliby a oblékla hábit, který sama navrhla. Věnovala se péči a výchově dětí. Po smrti P. Adama vedla středisko v Jeevodaya. V roce 1989 odjela na jih Indie, kde vedla dům pro sirotky a snažila se založit řád, který by bojoval proti „malomocenství duše“, za které považovala potraty. V prosinci 2006 předala středisko na jihu Indie pallotínům a sama se vrátila do Jeevodaya, kde 8. 6. 2010 zemřela.

„KNIHA MILOSRDENSTVÍ“ MÁ WEBOVÉ STRÁNKY

Na adrese www.knihamilosrdenstvi.cz můžete najít webové stránky projektu „Kniha milosrdenství“ – kruhu vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, do kterého se připojilo už přes 1300 osob. Na stránkách najdete informace o projektu a také svědectví i vzkazy členů. **Jelikož na stránkách je možné publikovat i delší svědectví, prosíme všechny (nejen členy „Knihy milosrdenství“), kdo chcete svědčit o působení Božího milosrdenství ve vašem životě, abyste nám poslali svá svědectví.**

Na stránkách je možné také najít tři vzory obrazů milosrdného Ježíše, které je možné v dobrém rozlišení stáhnout přímo ze stránek. V případě, že chcete obraz vytisknout a potřebujete poradit, neváhejte nás kontaktovat.

Otcové pallotini

■ Co mi dává členství v „KM“?

Po smrti rodičů, manžela a odchodu pěti dětí z domova jsem zůstala sama v rodinném domě. V okolí se mnoho změnilo, sousedé vymřeli, noví přistěhovalci žijí jinak, snad jenom, že zde bylo velmi ateistické prostředí a dnes spíše nevědomé. Do kostela chodí pravidelně asi tři lidé, a to ještě každý jinam. KM mně dává pocit, že i když někde na konci, patřím ke Kristu.

Jaroslava, duchodkyně

vaše hříchy. Modlete se, prostě ho, děkujte mu, chvalte ho. Zná vás, ví o vás, nebojte se.

Yveta, v domácnosti

Řekla bych jim, ať ho hledají. Mám vlastní bohatou zkušenost, že těm, kdo hledají, jde Pán Ježíš opravdu naproti. A ne jednou, ale při pochybnostech opakovaně, třeba několikrát. Že opravdu stojí o každého člověka.

Marie, zahradnice

Je to úžasné být členem duchovní rodiny, kde se jeden za druhého modlí.

Petr, invalidní duchodce

Utvvrzuje mě v důvěře Bohu. Naději ve společenství modlitby. Učí mě nést i bolesti druhých a pomáhat. Vyvádí mě z přesvědčení, že své bolesti nesu sama.

L., studentka

Vědomí, že je na úmysl každý pátek sloužena mše svatá, mi dává sílu – svět potřebuje BM akutně. Spojme se.

Olga

■ Vzkazy členů všem, kteří potřebují a hledají Boží milosrdenství.

Důvěřujte v BM, je nekonečné. Jeho milosrdenství a láska je silnější a větší než všechny

Chtěla jsem říct něco krásného o BM, ale nemám žádná slova. Zrovna prožívám ve svém životě bolest, tak mi to bere schopnost mluvit. Řekla bych asi toto – chtěla bych potěšit, povzbudit. Chtěla bych povzbudit k hledání osobní zkušenosti s BM, s Bohem, jeho láskou. Vyhledávání příležitostí k setkání s ním, vytvářet, dělat prostor, aby se s námi mohl setkat, dotýkat se nás, i dělat mu v životě místo, aspoň malé – chodit na mši sv., přijmout svátosti, ve společenství s ostatními lidmi, zkusit vydržet i za situace, kdy se vše zdá k „ničemu“. Velká věc je, když máte někoho, kdo se za vás modlí, zvláště v situaci, kdy vám samotným modlitba nejde. Hlavu vzhůru! Kdo hledá, najde...

Kristýna, uklízečka

Připravujeme druhý kongres o Božím milosrdenství v ČR

Drazí ctitelé a přátelé Božího milosrdenství!

Chceme se s Vámi podělit o naši radost z toho, že dá-li Pán Bůh, v květnu roku 2014 se bude konat druhý kongres o Božím milosrdenství v ČR. Je to pro nás radost, ale také výzva, **proto Vás prosíme o modlitbu**, ať nás v přípravách vede světlo Ducha Svatého!

Kongres o Božím milosrdenství se koná v rámci myšlenky celosvětových kongresů, která vznikla v roce 2002. Do současné doby se konaly dva světové kongresy (Řím 2009, Krakov 2011) a mezi nimi kongresy v jednotlivých zemích.

První kongres v ČR se konal v roce 2011 ve Slavkovicích a Novém Městě na Moravě. Z tohoto kongresu jsme připravili **sborník přednášek**, který ještě máme k dispozici. Kdo z Vás by chtěl pomoci v organizaci druhého kongresu, může k tomu přispět také tím, že objedná sborník pro sebe (a také třeba pro své známé). Cena sborníku není stanovena, jde o dobrovolný příspěvek.

Kdo by chtěl přispět na organizaci druhého kongresu o Božím milosrdenství, může svůj dar poslat na účet:

35 – 621 921 0237 / 0100

Variabilní symbol: 22014

Další informace o druhém kongresu najdete v prosincovém čísle „Apoštola“.

Děkujeme Vám všem za Vaše modlitby, oběti a dary! Budeme také rádi za veškeré Vaše připomínky, úvahy a nápady. Můžete je posílat na adresu: **Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý, nebo e-mailem na adresu: info@slavkovice.cz**

Otcové pallotini

Všechny
ctitele Božího
milosrdenství
zve na

Pout' ke svaté Faustyně

do kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích
u Nového Města na Moravě

v neděli 6. října 2013

Program:

- 14.00 Přednáška:
Mariánská úcta sv. Faustyny
(Sestry Kongregace Matky
Božího milosrdenství)
- 14.30 Korunka
k Božimu milosrdenství
- 15.00 **Mše svatá.**
Hlavním celebrantem bude
J. E. Mons. Karel Herbst SDB,
pomocný biskup pražský.
- 16.30 Promítání: Dvě srdce.
Zjevení ve Fatimě a úcta
k Božimu milosrdenství
(Otcové pallotini)
- 17.30 Pobožnost k Panně Marii
a Růženec

*Na setkání s Vámi se těší
Otcové pallotini*

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: 35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Strídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydrů č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSÍLÁTE DAR NA VYDÁVÁNÍ ABM Z BANKOVNÍHO ÚČTU?

Vážení čtenáři, bez Vaší pomoci nejsme schopni identifikovat dary zaslané bankovním převodem. Proto Vás prosíme, pokud jste tak již neučinili, oznamte nám číslo účtu, ze kterého dar zasíláte, a to emailem nebo na telefon 566 502 850. U převodu můžete také použít variabilní symbol, který je uveden na každé zásilce nad Vaším jménem. V případě zájmu Vám rádi zašleme potvrzení o daru. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotinů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

„...Tato slavnost je velikým
poděkováním a velkou prosbou
k Pánu žně, aby poslal dělníky
na svou žeň a aby, podle slov
Apoštola národů, Boží sláva
zazářila na tváři církve...“

Kardinál Josip Bozanić
arcibiskup záhřebský

Velehrad
2013

